

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **MP Media s. r. o.**, se sídlem Branická 514/140, Praha 4, zastoupena Mgr. Vladimírem Hyským, advokátem se sídlem Revoluční 13, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **PK 62, a. s.**, se sídlem Bohdalecká 6/1420, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. června 2006, č. j. 6 Ca 59/2004 – 115,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. června 2006, č. j. 6 Ca 59/2004 – 115, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze dne 13. 6. 2006, č. j. 6 Ca 59/2004 – 115, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 2. 12. 2003, zn. O-162160, kterým bylo vyhověno rozkladu a napadené rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. O-162 160, o zamítnutí námitek podaných osobou zúčastněnou na řízení (dále jen „zúčastněná osoba“) bylo změněno tak, že „příhláška slovní ochranné známky zn. sp. O-162160 ve znění "SEXTAZE" se částečně zamítá pro videokazety a nahrané videopásky, audiovizuální programy a nahrané zvukové a zvukově obrazové záznamy, obaly na zvukové nosiče a videokazety ve třídě 9 a pro nakladatelství a vydavatelství periodických a neperiodických publikací v tištěné podobě ve třídě 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Pro ostatní služby ve třídách 35, 38 a 42 mezinárodního třídění výrobků zůstává seznam výrobků a služeb nezměněn.“ V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl že se ztotožňuje s odůvodněním napadeného správního rozhodnutí a dodal, že při posuzování zaměnitelnosti není rozhodující rozdíl v dílčím obsahu poskytovaných služeb, ale naopak shoda či podobnost. Dojde-li, byť k částečnému průniku v obsahu služeb, tj. služby se překrývají totožnou náplní, míří ke stejným spotřebitelům a jsou poskytovány či nabízeny vedle sebe, mohl by být spotřebitel uveden v omyl o jejich původci. K pojmu zaměnitelnosti uvedl, že v zákoně není upraven,

a je nutno proto vycházet ze smyslu existence ochranných známek, jež mají sloužit k rozlišení výrobků a služeb různými podnikateli. Je třeba posuzovat ne zcela shodné zboží, nýbrž výrobce stejného druhu. Úřad má posoudit u každého přihlašovaného označení jeho zaměnitelnost přihlášeným označením s dřívějším právem přednosti na základě skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení komplexně, ze všech v tom kterém případě rozhodných hledisek. Při posuzování zaměnitelnosti z hlediska vizuálního, fonetického významového musí vždy označení posuzovat ve vztahu k okruhu subjektů, přičemž rozhodující je hledisko „běžného spotřebitele“. Uvedená hlediska navazují na tradiční přístup k této otázce, který nedoznal změny v tom, že postačí zjištění zaměnitelnosti už jen v jednom z prvků. Posouzení zaměnitelnosti je věcí volného hodnocení důkazů a správního uvážení, včetně porovnání souvislostí. Tomu Úřad dostal a jeho rozhodnutí je tudíž zákonné. Meze správního uvážení nebyly překročeny, protože porovnal známky ze všech uvedených hledisek. Protože přihlašované označení je zaměnitelné již jen z hlediska fonetického, není podstatná grafická úprava či významové hledisko. Úvahu stěžovatelky, že Úřad zapsal řadu velmi podobných označení, shledal městský soud jako hypotetickou a obecnou, bez vztahu k projednávané věci. K ochranné známce "SEXTAZE" č. 224284 uvedl, že není předmětem tohoto řízení a je věcí jejího majitele, aby využil svá práva podat námitky proti zveřejněnému označení. Pokud je nevyužil, nemůže se tohoto skutkově jiného případu dovolávat. K námitce rozporu správních orgánů I. a II. stupně odkázal na § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a konstatoval, že změna prvostupňového rozhodnutí je v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněna. Podotkl také, že tato žalobní námitka byla značně nekonkrétní a že stěžovatelka neuvedla žádné porušení svých práv, které by mělo mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti konkrétně namítala, že městský soud nesprávně posoudil otázku míry vzájemné podobnosti slovních označení "SEXTAZE" a "Extáze", a to, zda intenzita této podobnosti dosahuje hranice vedoucí k případné záměně obou označení či nikoli. Městskému soudu stěžovatelka vytýká, že se spokojil s konstatováním, že přihlašované označení „SEXTAZE“ je zaměnitelné z hlediska fonetického s označením "Extáze", neboť nemá dostatečně odlišný výrazový odstín od druhého ze zmíněných slovních prvků. Podle názoru stěžovatelky znění označení "SEXTAZE" a "Extáze" nelze z hlediska všech hodnotících kritérií, a to vizuálního, fonetického ani významového, deklarovat jako zaměnitelná. S ohledem na to, že městský soud shledal údajnou zaměnitelnost z hlediska fonetického, aniž by se dále zabýval dalšími hledisky, zmiňuje stěžovatelka pouze argumenty týkající se tohoto hlediska. V tomto směru namítá, že fonetická znělost a výslovnost obou označení je naprosto rozdílná. V případě označení "SEXTAZE" je při výslovnosti kladen důraz na první slabiku, kdežto u "Extáze" na slabiku druhou. Posuzování zaměnitelnosti či nezaměnitelnosti označení je záležitostí jednoznačně subjektivního hodnocení. Proto je za účelem objektivního posouzení nutno přihlížet k běžné rozhodovací praxi Úřadu a dále k předchozím výsledkům posouzení zaměnitelnosti ochranné známky „SEXTAZE“ přihlášené v rejstříku ochranných známek pod č. 224284. V tomto smyslu o zcela dostačující rozlišitelnosti obou označení svědčí dlouhodobě ustálená rozhodovací praxe Úřadu, na základě které je nyní zapsána jako ochranná známka celá řada obdobných označení, navzájem velmi podobných nebo se analogicky s namítanou ochrannou známkou stěžovatelky lišících výhradně prvním počátečním písmenem, jak o tom svědčí příkladný seznam dotčených ochranných známek připojený k žalobě. Stěžovatelka také poukázala na předcházející rozhodnutí Úřadu ve věci ochranné známky "SEXTAZE" registrované jako slovní ochranná známka pod č. 224284. Tato ochranná známka stěžovatelky je zapsána v rejstříku ochranných známek zčásti pro zcela shodné výrobky a služby (periodický a neperiodický tisk – 16) ve třídách 9, 16 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb, jako je zapsána ochranná známka společnosti PK 62, a. s. "Extáze" pod č. 184180. V tomto naprosto shodném případě byla tato dvě označení ochranných známek hodnocena jako

zcela nezaměnitelná. Přihláška „rozšířená“ slovní ochranné známky stěžovatelky "SEXTAZE" zn. sp. O-162160 pro další výrobky a služby v již zapsaných třídách 9, 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb však byla v rozporu s předcházejícím hodnocením a rozhodnutím zamítnuta pro údajnou zaměnitelnost. Těmito hodnotícími aspekty se však městský soud při přezkoumávání napadeného správního rozhodnutí nezabýval. Stěžovatelka rovněž poukázala na to, že již v žalobě namítala, že napadené správní rozhodnutí Úřadu ve všech rozhodných hodnotících aspektech zcela popřelo prvoinstanční rozhodnutí a ve své podstatě všechna předcházející rozhodnutí Úřadu ve věci zápisu ochranné známky "SEXTAZE" č. 224284. Rozhodnutí Úřadu podle stěžovatelky vychází z naprosto odlišných rozhodovacích argumentů bez toho, aniž by zásadní změna hodnocení věci byla relevantně odůvodněna. Úřad v rozhodnutí o rozkladu vycházel z naprosto odlišných skutkových zjištění a právního názoru, aniž by jím spatřovanou nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí vydaného v I. stupni řádně odůvodnil v souladu s § 47 odst. 3 správního řádu. Při přezkoumávání rozhodnutí je však rozkladový správní orgán povinen, s ohledem na zásadu materiální pravdy a zákonnosti, zjistit skutečný stav věci a nemůže se omezovat pouze na to, co tvrdila společnost PK 62, a. s. jako účastník řízení. Stěžovatelka připomněla, že předmětem přezkumu v řízení o rozkladu je jak výroková část rozhodnutí, tak jeho odůvodnění. S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ve shodě s městským soudem zastává názor, že označení "SEXTAZE" je zaměnitelné s označením "Extáze", a to především z hlediska fonetického. Podle jeho názoru, jak již uvedl ve svém rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, je označení "SEXTAZE" jako celek zaměnitelné s prioritně starší namítanou kombinovanou ochrannou známkou č. 184180 ve znění "Extáze" a není způsobilé odlišit některé výrobky a služby ve třídách 9 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb od výrobků namítajícího. Stejně či podobné byly shledány „videokazety a nahrané videopásky, audiovizuální programy a nahrané zvukové a zvukově obrazové záznamy“ přihlášeného označení s „videokazetami“ zapsanými pro namítanou ochrannou známku, dále byly za podobné označeny i „obaly na zvukové nosiče a videokazety“ rovněž ve vztahu k „videokazetám“ namítané ochranné známky, a to z důvodu úzkého vztahu k nim. Služby „nakladatelství a vydavatelství periodických a neperiodických publikací v tištěné podobě“ ve třídě 41 pak byly shledány podobné „periodickému a neperiodickému tisku a knihám a knižním publikacím“ uvedeným v seznamu namítané ochranné známky. Podle Úřadu je fonetická podobnost porovnávaných označení velmi výrazná, protože jediný rozdíl v podstatě spočívá v počátečním písmenu. Přesto, že začátek slova tvoří jeho foneticky významnou část, musí být v tomto případě vzato v úvahu, že první fonetickou jednotkou není pouze písmeno „S“ nebo „E“, ale celá slabika. Fonetickými začátky porovnávaných označení jsou tedy slabiky „SEX“ a „EX“, přičemž obě mají podobné fonetické prvky díky společnému znění slabiky. Fonetická odlišnost samohlásky "A" ve zveřejněném označení a souhlásky "Á" v namítané ochranné známce není podstatná, protože existuje reálný předpoklad, že v běžné mluvě jsou obě porovnávaná označení vyslovována shodně jako „Á“. Zákon o ochranných známkách nestanovil kritéria, podle nichž má Úřad posuzovat zaměnitelnost. Soudní kontrola rozhodování Úřadu není institutem, který by měl rozhodování Úřadu nahrazovat. Soudy rozhodují, zda řízení proběhlo podle zákona a zda jsou závěry, které Úřad učinil, řádně odůvodněny. Městský soud správně odmítl námitky stěžovatelky týkající se jiných obdobných známek, které byly zapsány. Úřad totiž musí každý jednotlivý případ posoudit a rozhodnout na něm nezávisle s přihlédnutím ke všem specifickým okolnostem. Nelze proto obecně dovodit, že pokud Úřad v určitém případě rozhodne o námitkách vůči jiné ochranné známce kladně nebo záporně, rozhodne obdobně i v jiné věci. Městský soud správně odmítl i námitku stěžovatelky, že byla zapsána ochranná známka č. 224284 "SEXTAZE", protože není předmětem daného řízení. Je věcí majitele ochranné známky, aby využil svého práva podat námitky. Pokud tak v jiném správním řízení neučinil, nemůže se takového skutkově

odlišného případu stěžovatelka v souzené věci dovolávat. K poukazu stěžovatelky, že napadeným správním rozhodnutím bylo zcela popřeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Úřad uvedl, že toto rozhodnutí nikdy nenabývalo právní moci, neboť v rozkladovém řízení bylo změněno tak, že přihláška slovní ochranné známky zn. sp. O-162160 se částečně zamítá, a tento svůj závěr Úřad řádně zdůvodnil. Z těchto důvodů Úřad navrhl, aby napadený rozsudek byl potvrzen a kasační stížnost zamítnuta.

Zúčastněná osoba se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se správním rozhodnutím i napadeným rozsudkem. Kasační stížnost podle ní neobsahuje žádné nové skutečnosti nebo tvrzení a se všemi se již vypořádal městský soud. Odkázala na své vyjádření k žalobě, přičemž zejména zdůraznila, že pro posuzování zaměnitelnosti názvů je úvaha, které prvky názvů jsou shodné, a nikoli které jsou odlišné. Tato koncepce vychází z evropské úpravy ochranných známek, ve které je kladen prvořadý zájem na důraz na informovanost a ochranu konečného spotřebitele. Osoba zúčastněná podotkla, že jsou se stěžovatelkou přímými konkurenty a soutěžiteli v oblasti vydávání erotických tiskovin. Zúčastněná osoba vydává od roku 1992 zavedený a úspěšný časopis "EXTÁZE" a stěžovatelka se pokusem o registraci ochranné známky pokusila o parazitující jednání, přičemž se hodlala etablovat na tomtéž trhu zaměřeném na tentýž okruh zákazníků. Časopis s názvem "SEXTAZE", příp. mutace tohoto názvu, by mohly u spotřebitelů vyvolávat dojem, že jde o mutaci časopisu, spojení vydavatelů apod. Tyto skutečnosti jsou deklarovány i v rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 15 Cm 6/2001, který věc posoudil z obchodněprávního hlediska. Proto zúčastněná osoba navrhla zamítnutí kasační stížnosti s tím, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení v podobě nákladů právního zastoupení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 10. 1999 podala stěžovatelka přihlášku ochranné známky "SEXTAZE", která byla pod č. 224284 zapsána pro výrobky a služby ve třídách 9, 16 a 41. Protože rozšíření známky na jiné třídy není možné, podala stěžovatelka dne 8. 12. 2000 další přihlášku této známky pro výrobky a služby třídy 9, 35, 38, 41 a 42. Dne 8. 10. 2001 sdělil správní orgán I. stupně v rámci výsledku věcného průzkumu, že přihlášené označení je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek, protože nemá dostatečnou způsobilost k plnění rozlišovací funkce. Poté dne 12. 9. 2002 podala proti zápisu ochranné známky zúčastněná osoba námitky jako majitelka ochranné známky "EXTÁZE". Tyto námitky správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 31. 3. 2003 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala zúčastněná osoba rozklad, o kterém rozhodl Úřad žalobou napadeným rozhodnutím.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatku odůvodnění. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení napadeného rozsudku.

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními

a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Tyto ústavněprávní principy nalézají odraz též v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy při hodnocení nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu posuzoval, zda je z jeho odůvodnění zřejmé, proč městský soud nepovažoval za opodstatněnou právní argumentaci stěžovatelky.

Městský soud se podrobně vypořádal s tím, proč je závěr Úřadu o zaměnitelnosti označení "SEXTAZE" a "Extáze" pro výrobky a služby v souladu se zákonem (viz str. 7 - 10 rozsudku). Pokud se městský soud v řadě ohledů ztotožnil s právním názorem Úřadu, zejména s tím, že klíčovým argumentem pro shledání uvedených označení zaměnitelnými je existence zaměnitelnosti fonetické, která již sama o sobě je důvodem dostačujícím pro takový závěr, nelze mu to z hlediska posuzování přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí vytknout, neboť se neomezil pouze na to, že by pouze na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí odkázal. V rámci své právní argumentace se pak vypořádal i se žalobními námitkami stěžovatelky, že Úřad již zaměnitelnost označení „SEXTAZE“ posuzoval a konstatoval evidentní nezaměnitelnost a že rozhodl jinak než správní orgán I. stupně, aniž by k tomu bylo racionálního důvodu. Proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek ve smyslu uvedených kritérií nepřezkoumatelným neshledal.

Závěr městského soudu, stejně jako Úřadu, že označení "Extáze" a "SEXTAZE" jsou zaměnitelná, dovodil z toho, že zaměnitelnost je dána již z fonetického hlediska. Takový závěr však neodpovídá smyslu známkoprávní ochrany a aplikační praxi při posuzování zaměnitelnosti.

Podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., ve znění účinném od 10. 5. 2000 do 31. 3. 2004, (dále jen „zákon o ochranných známkách“) mohl majitel, popřípadě přihlašovatel zaměnitelné ochranné známky s dřívějším právem přednosti, je-li tato ochranná známka zapsána, popřípadě přihlášena pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby podat proti zápisu zveřejněného označení do rejstříku ve lhůtě tří měsíců od zveřejnění u Úřadu zdůvodněné námitky.

Ochranná známka představuje jeden z nejúčinnějších prostředků, jak dostat do povědomí co nejširšího okruhu osob výrobky či služby daného podnikatele. Základní funkcí ochranné známky je rozlišovací způsobilost, tedy taková vlastnost, která činí předmět, jenž je chráněn, jedinečně identifikovatelným mezi výrobky či službami, pro které je tento přihlašován.

Městský soud v daném případě nehodnotil významové rozdíly srovnávaných označení, vizuální rozdíly mezi slovní ochrannou známkou "SEXTAZE" a kombinovanou ochrannou známkou obsahující označení "Extáze", nehodnotil charakteristiku spotřebitele dotčených

výrobků a služeb, nesrovnával nabízené výrobky a služby stěžovatelky a zúčastněné osoby a nevzal v potaz prioritu ochranné známky a další faktory. Takový postup je v rozporu s pravidly posuzování zaměnitelnosti ochranných známek.

Zaměnitelnost je potenciální vlastnost označení spočívající v možnosti být pokládáno za jiné označení, a to vzhledem k povaze tohoto označení samotného. K řádnému posouzení této vlastnosti je třeba zohlednit všechny relevantní faktory a přihlídnout k celkovému dojmu, kterým dané označení působí. Na takovém zhodnocení se ustálila judikatura soudů v České republice i na evropské úrovni.

K názoru, že pouze fonetické hledisko není pro posouzení zaměnitelnosti ochranné známky dostačujícím, dospěl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 21. 12. 1999, sp. zn. 5 A 8/98, a následně tento názor vyslovil i Ústavní soud v usnesení ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. I. ÚS 186/2000. V tomto usnesení je mimo jiné uvedeno, že „Soudce právo nalézá, ale nevytváří, přičemž "soudním uvážením" při nalézání práva je nutno rozumět jen povolenou volnou úvahu v rozsahu právní normy, která nezná jako překážku zápisu ochranné známky pouhé hledisko fonetičnosti, tj. zamítnutí zápisu z důvodu možného obdobného fonetického znění dvou ochranných známek. V rámci takové volné úvahy není dán zákonem prostor pro aplikaci této právně nezakotvené překážky zápisu ani pro extenzivní (z rámce volného uvážení v mezích zákona vybočující) spekulaci o stejném myšlenkovém pochodu každého běžného spotřebitele, jemuž je podsouvána automaticky stejná úvaha, že zamění stejná písmena, odmyslí si pomlku apod. Navíc je nutné si připomenout, že ochranná známka má určité funkce (identifikační, rozlišovací, ochrannou a reklamní), které nelze vykládat izolovaně, pouze z hlediska fonetické podobnosti. Proto názor vyslovený v napadených rozhodnutích, že pro konstatování zaměnitelnosti stačí podobnost v jediném aspektu, vychází s ohledem na jeho izolovanost z nepřipustně extenzivního výkladu, při kterém soud vybočil z mezí volného uvážení a zasáhl tak do chráněného a již konstituovaného vlastnického práva stěžovatele svou věc (ochrannou známku) užívat (čl. 11 odst. 3 Listiny).“

Ani z úpravy komunitárního práva a judikatury k otázce zaměnitelnosti (v komunitárním právu přesně "pravděpodobnosti záměny" – likelihood of confusion) nelze seznat, že by bylo možné už jen na základě fonetické podobnosti učinit konečný závěr o zaměnitelnosti dvou označení. Evropský soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 6. 5. 2006, sp. zn. C-206/04 P Muelhens GmbH & Co. KG v. Office for Harmonisation in the Internal Market (Trade Marks and Designs) (OHIM) za účasti Zirh International Corp. vyjádřil názor, že: „Celkové posouzení podobnosti ochranných známek znamená, že pojmové a vzhledové odlišnosti mezi dvěma označeními mohou neutralizovat fonetické podobnosti mezi nimi, pokud alespoň jedno z těchto označení má z pohledu relevantní veřejnosti jasný a přesně vymezený význam, takže jej tato veřejnost je schopna přímo zachytit. Celkové posouzení zahrnuje rovněž posouzení rozlišovacích a dominantních prvků dotčených označení, přičemž fonetické podobnosti mohou být neutralizovány pojmovými rozdíly mezi dotčenými označeními.“ Navázal tak na již vyslovený právní názor v rozhodnutí ze dne 22. 6. 1999, sp. zn. C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV o předběžné otázce, v němž uvedl, že: „Nelze vyloučit, že by pouhá fonetická podobnost ochranných známek mohla vyvolat nebezpečí záměny ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. b) směrnice 89/104/EHS, nicméně existence takového nebezpečí musí být konstatována v rámci celkového posouzení, co se týče pojmové, vzhledové a fonetické podobnosti mezi dotčenými ochrannými známkami.“

Podle rozsudku C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, ze dne 11. 11. 1997, vydaném v řízení o předběžné otázce, existence nebezpečí záměny zboží veřejností musí být posuzována celkově s přihlídnutím ke všem relevantním faktorům

inkriminované věci. Toto posouzení musí být, co se týče vzhledové, fonetické nebo pojmové podobnosti dotčených ochranných známek, založeno na celkovém dojmu, kterým tyto ochranné známky působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a dominantním prvkům. Ochrana, které požívá ochranná známka, musí být tím širší, čím vyšší je její rozlišovací způsobilost ať už inherentně, nebo z důvodu známosti této ochranné známky na trhu.

Nejvyšší správní soud si je vědom i existence usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2006, sp. zn. 32 Odo 1151/2005, publikovaného na www.nsoud.cz, v němž tento soud posuzoval otázku zaměnitelnosti porovnávaných označení podle § 47 obch. zák. a učinil závěr, že označení "SEXTAZE" a "Extáze" jsou zaměnitelná. V občanskoprávním řízení soudy vycházely, jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, z posouzení taktéž grafické podoby obou označení, a nikoli pouze fonetické (zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že zapsaná ochranná známka "EXTAZE" je zapsána pouze jako známka slovní). Jakkoli je nanejvýš žádoucí, aby otázku zaměnitelnosti, má-li shodný skutkový základ a právní rámec, posuzovaly soudy v civilním i správním soudnictví se shodnými závěry, nelze v dané věci oba spory a posuzované otázky zcela ztotožnit a upřít účastníkům řízení právo na řádný správní proces a řádně odůvodněné rozhodnutí. V projednávané věci výše uvedenému postupu Úřad nedostál a městský soud toto pochybení nesprávně aproboval.

Správní orgány měly zaměnitelnost hodnotit nikoli pouze na základě toho, že shledaly v daném případě zaměnitelnost fonetickou, nýbrž se měly zabývat i dalšími dílčími hledisky rozhodnými pro posouzení zaměnitelnosti, jak vyplývají ze shora citované judikatury, a teprve na základě souhrnné analýzy všech těchto hledisek učinit závěr o zaměnitelnosti. Dále se správní orgány měly přezkoumatelným způsobem vypořádat i s argumentací opírající se o závěry předchozích rozhodnutí Úřadu o téže právní otázce založené na shodných skutkových důvodech (konkrétně o závěry obsažené v rozhodnutích Úřadu ze dne 2. 8. 2002, zn. O – 147785, a ze dne 31. 3. 2003, zn. O – 162160, a nebyly oprávněny ji ve své podstatě ignorovat s poukazem, že se netýká přímo projednávané věci, nýbrž byly povinny ji reflektovat. Nejvyšší správní soud již vyslovil v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, publikovaném pod č. 1572/2008 Sb. NSS, že „vyjde-li v určitém daňovém řízení najevo, že v jiném daňovém řízení dospěl správce daně ve věci identické skutkové otázky, která byla rozhodná v obou řízeních, k odlišným skutkovým zjištěním, musí být vzniklý rozpor odstraněn v řádném důkazním řízení (§ 31 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků).“ Podobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 94/2006 - 51, publikovaném pod č. 1424/2008 Sb. NSS, uvedl, že „rozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je potud nežádoucí, pokud se ten senát či samosoudce krajského soudu, který rozhoduje později, argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl.“ Uvedená pravidla vyslovená v judikátech Nejvyššího správního soudu nejsou specifická pro daňové či soudní řízení, nýbrž ve své obecné podobě jsou vůdčími principy rozhodování orgánů veřejné moci o právech a povinnostech osob.

Dalšími stížními námitkami se Nejvyšší správní soud již zabývat nemohl, neboť posouzení správnosti závěru městského soudu, potažmo Úřadu, o zaměnitelnosti či nezaměnitelnosti obou sporných označení připadá v úvahu až poté, co Úřad přezkoumatelně zhodnotí všechna dílčí hlediska rozhodná pro posouzení zaměnitelnosti.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu